

Г-нъ Обрие. Това не е достатъчно. Тръбва да да ми кажете: той очаквалъ ли е да се разведе съ мене?

Г-жа Обрие. (Мълчи).

Г-нъ Обрие. (Въ очите съ нѣщо демонистически тържествующе). А защо не изпълнихте намеренията си?

Г-жа Обрие. (Мълчи, като отива къмъ прозореца и гледа разсейно навънъ — после спира предъ портата на майка си и дълго гогледа).

Г-нъ Обрие. Извинете, ако невниматолно се докоснахъ до нѣкоя дезакордирана струна на душата ви. . . Разбира се, тоя разваленъ типъ е искалъ да използува вашите ласки, и се е мъчили да ви се представи за идеално влюбенъ. Не се е спиралъ предъ нищо за да ви увери въ това, до като да ви докара до едно положение, да станете за смѣхъ. И вие съ своята лековѣрност избръзахте да ми заявете, че и вий сте влюбена и прочее. Създадохте си разни фантазии, каквито има само по романитѣ. . . И тоя жалъкъ, морално падналъ хлапакъ, следъ като видѣ, че тая история доде до уши на семейството му, намери за благоразумно да я потуши, и пакъ да ви уверява, че не е престаналъ да ви обича, за да продължи тоя си романъ колкото се може подълго, но само че безъ отговорности.

Г-жа Обрие. (възмутена отива къмъ едно кресло гърбомъ къмъ него, дето потъва, закривайки лицето си съ ръцѣ).

Г-нъ Обрие. Колко ви съжелявамъ!.. Съ какъвъ умъ, кажете моля ви, се решихте да ми направите тоя скандалъ тая вечеръ? Какъ прекрасно подчертахте, че това което се мълви за васъ, е верно. Разбирате ли въ какво смѣшно и мизерно положение ме поставихте? Ако вий имахте непременно нужда отъ неговитѣ, ласки, можете да го поканвате въ вашия будуаръ, когато азъ отсѫтствувамъ, както сте го правили нѣкога, а не да напуснете залата следъ валса, да се уедините подъ палмитѣ, кѫдето